

IŽANGA STEBUKLŲ APSUPTYJE

Rytinės saulės spinduliai nutvieskė perlinius Vienaragių akademijos stogus, ant smailių bokštų vėjyje džiaugsmingai pleveno vėliavos. Didingas mokyklos pastatas lyg pasakiška pilis spindėjo ryto šviesoje, jį supo žerintys, krištolo skaidrumo vandens fontanai ir nuostabiais žiedais pasipuošę medžiai. Viršuje, „Safyro“ apartamentuose, Sofija Mendoza tyliai atidarė savo kambario langus ir išėjo į balkoną. Šiandien pamokų nebuvo, tad ji mėgavosi akimirka ir grožėjosi nepakartojamu vaizdu. Netrukus atsikels jos draugai ir prasidės dar viena diena.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Sofija įkvėpė gaivaus vandenyno oro ir apsidairė. Vienaragių akademijos mokine ji tapo visai neseniai ir kartais vis dar būdavo sunku patikėti tuo, kas vyko. Tiesa, ji nuo mažų dienų mylėjo žirgus, bet net slapčiausiose svajonėse nebūtų patikėjusi, kad vieną dieną bus pakviesta mokytis šioje nuošalioje saloje ir seks geriausių vienaragių raitelių pėdomis. Semestro pradžioje teko atsisveikinti su mama ir broliu, ir tai nebuvo lengva, bet tą dieną jos širdis spurdėjo iš laimės. Giliai viduje ji jautė, kad Vienaragių akademiją jai lėmė pats likimas.

Stovėdama balkone Sofija galėjo matyti visą kiemą ir šiek tiek toliau į akademijos arklides vedantį kelią. Ji nuolat galvodavo apie Laukinę Žvaigždę, įsivaizduodavo, kaip ši ilsisi savo aptvare. Ji buvo neprilygstama vienaragė su vaivorykštės spalvų karčiais, o Sofija prieš kelias savaites užmezgė su ja ryšį. Šis ryšys buvo brangiausias dalykas pasaulyje – jį užmezgus, vienaragė atskleidė savo stebu-

PO PASAKIŠKU MĒNULIU

klīngas galīas. Laukīnē Žvaīgždē buvo drāsi, stipri ir īstīkīma; Sofīja patīkētū jai ir savo gīvybē. Kartū jos tīek daug patyrē.

Staīga pro šalī praskrīejo mažas purpurīnis taškelis ir Sofīja jī pastebējo. Taškelis priartējo ir jī pamatē, kad tai buvo Lemtīes fēja.

– O! – sušnabždējo. – Labas rytas.

Būtybē pažvelgē mergaītei ī akīs, tylīai suplasnojō mažais sparnelīais ir po akīmīrkos pakīlo ī viršū līnk švīesīai rožīnēs spalvos šleīfo. Sofīja pasīlenkē per balkono kraštā ir stebējo dangujē skrajojānčīas Lemtīes fējas. Pīrēšais akīs īšnīrdavo tai vīena, tai kīta, netrūkus jos susījungē ī skaisčīai geltonos, persīkīnēs ir mēlynos spalvū debesj.

Matydama tīek daug Lemtīes fējū Sofīja nesīstebējo. Vīenaragījū sala vīsada buvo nepaprasta, bet šīandīen jī atrodē dar ypatingesnē. Rodēs, ore galējai jausti magīškā energījā. Apačīoje, akadēmījos sodē, tarp statulū lakstē keliolīka dverpīnū,

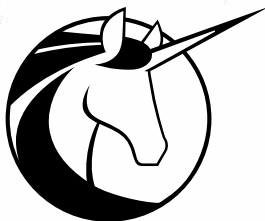

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

stebuklingų vos vienaaragiams kelius siekiančių padėjėjų. Rankose jie laikė lemputes, nuostabias šventines dekoracijas ir gėlių girliandas. Tiltai buvo nušluoti, o langai – išblizginti, jie spindėjo net labiau nei anksčiau. Laikas nuo laiko pasirodydavo mokytoja, rankoje laikydama užrašinę su ilgu darbų sąrašu, o pamačiusi, kad darbas jau padarytas ir patikrinusi, ar viskas atlikta be priekaištų, jį iš sąrašo išbraukdavo.

Nusišypsojusi sau pačiai Sofija grįžo į vidų apsi-
rengti. Šiandien iš tiesų laukė išskirtinė diena. Šian-
dien Sofija pirmą kartą išvys Fėjų mėnulį.

PIRMAS SKYRIUS

– Leila, – tarė iš susidomėjimo susiraukusi Izabelė, – sakai, kad šią naktį mėnulis pakeis spalvą?

Leila šyptelėjo.

– Ne iš *tikrųjų*. Taip tik atrodo dėl Lemties fėjų spindesio.

Išsitiesusi ant sofos ji skaitė Kibirakščiuojančių knygą. Izabelė gulėjo šalia ant grindų – ji dėvėjo žydras jojimo kelnes ir ilgus jojimo batus ir darė šimtą atsilenkimų – ir taip kiekvieną rytą. Sportuodama giliai įkvėpdavo ir iškvėpdavo, ir šviesūs į arklio uodegą surišti Izabelės plaukai plaikstėsi į skirtingas puses. Leilai ant sofos beveik nebuvo vietos.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Sofija žvilgtelėjo į savo geriausią draugę Avą. Kiekvienas „Safyro“ apartamentų gyventojas pradėdavo dieną savaip! Ava gūžtelėjo pečiais lyg sakydama: „Žinau!“ ir plačiai nusišypsojo draugei.

Leila pasitraukė Izabelei iš kelio ir atvertė naują Kibirksčiuojančios knygos puslapį. Šią stebuklingą enciklopediją pirmąją semestro dieną ji rado knygų lentynoje ir tik neseniai pradėjo suprasti kai kurias jos paslaptis. Knygos viršelį puošė paslaptingi ženklai ir simboliai, o jo viduryje buvo pavaizduotas vienaaragio siluetas iš žvaigždžių. Enciklopedija buvo tokia sena, kaip ir pati Vienaragių sala, ir ji taip pat skleidė stiprią magiją. Mergaitė pasidėjo atverstą knygą ant kelių ir pradėjo garsiai skaityti:

– Parašyta, kad šiuo metu Lemties fėjos yra stebuklingos kaip niekada anksčiau ir kitos, retesnės jų rūšys pasirodo tik šiuo metų laiku.

Leilai kalbant, iš puslapių išniro auksinė migla, kuri ėmė šokti ir suktis ratu. Sofija pasilenkė į priekį,

PO PASAKIŠKU MĒNULIU

norėdama pasižiūrėti atidžiau. Migla dar šiek tiek pasidavė į šalį, galiausiai prasisklaidė ir pasirodė mažyčių Lemties fėjų būrys. Žaižaruojančioje migloje pasirodė ir kitos stebuklingos būtybės – žali, į fėjas panašūs sutvėrimai, kokių mergaitėms dar neteko matyti.

– Oho, – stebėjosi Ava. – Kai panelė Raktažolė mums papasakojo apie Fėjų mėnulį, pamaniau, kad tai tėra sugalvotas išsireiškimas. Žinote, kaip sakoma: „Pasirodo taip retai, kaip žydras mėnulis.“

Izabelė pašoko ant kojų ir ėmė energingai šuoliuoti ore.

– Aha... tiesą sakant, Leila, žydri mėnuliai iš tikrųjų egzistuoja.

Didelės rudos Avos akys išsiplėtė.

– Ką?!

Sofija nusijuokė. Ava nemažai išmanė apie gėles ir augalus, bet apie mėnulius keistais pavadinimais ne itin. Jai labiau rūpėjo žirgai ir jodinėjimas. Sofija

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

tuo džiaugėsi, nes panorusi tapti vienaragio raitele, ji įveikė ne vieną išbandymą, kurio nė nebūtų tikėjusi. Jai teko ne tik išmokti rūpintis Laukine Žvaigžde, susidraugauti su Ava, Leila, Izabele, Valentina ir Roriu – savo naujaisiais draugais iš „Safyro“ apartamentų. Į akademiją atvykusi Sofija išlaisvino siaubingą juodąją magiją, kurios galios kėsinosi sunaikinti vienaragius amžiams. Ilgus metus Vienaragių saloje tvyrojo ramybė, tačiau Ravenzela grįžo.

Prisiminusi piktąją Grimorijos raganą, Sofija krūptelėjo. Ravenzela buvo visko, kuo Sofija tikėjo, priešingybė, jos nedora siela buvo pasiryžusi sunaikinti akademijos mokinius ir stebuklingus šalia jų gyvenančius vienaragius jungusį stiprų ryšį. Kažkada vienas drąsus vienaragio raitelis įkalino karalienę Krištolinių urvų gilumoje esančiame kalėjime, taip nuslopindamas jos juodosios magijos galias, ir nuo tada ji niekam nekenkė. Tačiau pasinaudojusi

PO PASAKIŠKU MĒNULIU

klasta ir apgaule Ravenzela išsilaisvino, ir Sofija ir jos draugai pateko į siaubingą pavojų.

Buvo taip netikėta, baisu, bet Sofija nesutiko pasiduoti. Nuo jos priklausė Laukinės Žvaigždės gyvybė ir ji nė už ką nebūtų nuvylysi savo vienaragės. Po kovos prie Spindinčių žvaigždžių ežero Sofija padėjo Laukinei Žvaigždei paskleisti savo deimantais tviskančių šviesos magijų ir paversti Ravenzelą akmeniu, ir karalienė nukrito į apačioje tyvuliuosį vandenį. Kuriam laikui saloje ir vėl buvo saugu.

Tačiau Sofija tai padarė ne viena. Jai niekada nebūtų pavykę įveikti piktosios valdovės be savo draugų ir jų nepakartojamų vienaragių – Lapelio, Ledyno, Upės, Žarijos ir Audros pagalbos. Sofijai buvo sunku pasitikėti kitais žmonėmis, bet ji ėmė suprasti, kad suvienijus jėgas gimsta stebuklai.

Tą akimirką Ava spustelėjo Sofijai ranką. Rodė, draugė visada jausdavo, kai Sofijai šito labiausiai reikėdavo! Ava jau anksčiau suprato, kad Sofija

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

bus jos GD – geriausia draugė šiandien, rytoj ir per amžius. Iš pradžių Sofija stengėsi neprisileisti Avos per arti. Ji buvo įpratusi didžiąją laiko dalį leisti viena, Avos jai buvo *per daug*. Ir iš kur ji galėjo žinoti, kad naujoji geriausia draugė jos nenuvils, neišvyks iš akademijos ar dar blogiau? Prisiminusi, kaip ne kartą Avą atstūmė, Sofija išraudo. Nepaisant to, geraširdė mergaitė ir toliau siekė Sofijos dėmesio. Ji Sofijai įrodė, kad jei pasidalini savo rūpesčiais su kitais, nereiškia, kad esi silpnas. Priešingai – tai suteikia begalinės stiprybės. Sofija iškėlė riešą, grožėdamasi naujausia Avos jai nupinta draugystės apyranke. Jai iš tiesų labai pasisekė. Ir ji daugiau niekada taip su savo GD nepasielgtų.

Kol kitos mergaitės ilsėjosi, mėgaudamosi laisvu rytu, Izabelė ėmė daryti atsispaudimus.

– Juk žinai, kad šiandien mums laisva diena, tiesa? – paklausė Sofija ir jos akys staiga šelmiškai suspindėjo. – Gali pasiimti laisvadienį.

PO PASAKIŠKU MĒNULIU

Izabelē toliau darē atsispaudimus, atidžiai juos skaičiuodama.

– Blogiui veikti laisvų dienų nēra, man taip pat! – tikino. – Jei noriu tapti neprilygstama vienaragēs raitele, turiu būti stipri.

Niekas nesiginčijo. Izabelē mēgo nugalēti ir tam ji dējo labai daug pastangų. Sofija lētai ir tyliai susirietē tolimiausiamē sofas kampe.

– Jei esi tokia stipri, – garsiai pasakē, – kodēl iki arklidžiu aš nubēgu greičiau už tave?

Izabelē kilstelējo galvą ir pamatē, kaip Sofija atsisosto ant kojų ir šaukdama iš nekantrumo pasileido prie durų. Ava ir Leila ēmē garsiai kvatoti.

– Ką? Nē už ką! – riktēlējo Izabelē. – Grįžk atgal, Sofija!

